

Františkovo slovo

č.161

V Božím království nejsou nezaměstnaní

Nejhorší hřích je nedůvěřovat v Boží lásku

O pravé a nepravé duchovní útěše

Důvěrnost s Pánem osvobozuje

O nepřátelích naděje

Svatý otec: Výčitky svědomí jsou předzvěstí spásy

Pán vyslal anděle jako průvodce na našich životních cestách

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

V Božím království nejsou nezaměstnaní

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním evangeliu (*Mt 20,1-16*) nacházíme podobenství o najatých dělnících. Ježíš jej vypráví, aby přiblížil dva aspekty Božího království. Ten první říká, že Bůh povolává k práci na svém království všechny; druhý praví, že Bůh chce na konci dát všem tutéž odměnu, totiž spásu, život věčný.

Hospodář vinice představující Boha vychází časně zrána, aby najal dělníky, a smluví s nimi mzdu jednoho denáru na den. To byla spravedlivá mzda. Potom vychází ještě několikrát během dne, celkem pětkrát, naposledy pozdě odpoledne, aby najal další dělníky, kteří jsou bez zaměstnání. Na konci dne, hospodář nařídí, aby všem byl vyplacen denár, včetně těch, kteří pracovali jen pár hodin. Přirozeně si stěžují ti, kdo byli najati jako první, protože vidí, že jsou placeni stejně jako ti, kdo pracovali méně. Hospodář jim však připomíná, že obdrželi to, co bylo smluveno, a neměli by chovat závist proto, že On chce být štědrý.

Tato „nespravedlnost“ hospodáře ve skutečnosti slouží tomu, aby vyprovokovala posluchače přejít na jinou rovinu, protože Ježíš tady nechce mluvit o problematice práce a spravedlivé mzdy, nýbrž o Božím království! Jeho sdělení je následující: v Božím království nejsou nezaměstnaní, všichni jsou povoláni mít na něm podíl a všichni nakonec dostanou odměnu, která vzejde z božské a - našťástí pro nás - nikoli lidské spravedlnosti, totiž spásu, kterou nám získal Ježíš Kristus svojí smrtí a vzkříšením. Spásu, která není zasloužená, nýbrž darovaná - spása je zdarma - takže „poslední budou prvními a první posledními“ (*Mt 20,16*).

Tímto podobenstvím chce Ježíš otevřít naše srdce logice Otcovy lásky, jež je zdarma daná a štědrá. Jde o to nechat se udivit a žasnout nad „myšlenkami“ a „stezkami“ Boha, který - jak podotýká prorok Izaiáš - nejsou našimi myšlenkami a našimi stezkami (srov. *Iz 55,8*). Lidské smýšlení je často poznamenáno sobectvím a vypočítavostí a naše neprůchodné a křivolaké stezky nejsou srovnatelné se širokými a přímými cestami Páně. On prokazuje milosrdenství - nezapomínejme na to. Je milosrdný - velkoryse odpouští, je plný štědrosti a dobroty, kterou zahrnuje každého z nás. Všem otevírá neohraňčená území svojí lásky a milosti, jež jedině mohou naplnit lidské srdce radostí.

Ježíš nás chce přimět, abychom vzali v úvahu pohled onoho hospodáře, pohled, kterým se dívá na každého z dělníků čekajících na práci a najímá je, aby šli pracovat na jeho vinici. Je to pohled plný pozornosti a laskavosti, je to pohled, který povolává a vybízí k pozvednutí se a vydání se na cestu, protože chce pro každého z nás život, chce život plný, uchvácený a zachráněný z prázdnoty a netečnosti. Bůh nikoho nevyklučuje, a chce, aby každý dosáhl svojí plnosti. Toto je láska našeho Boha, našeho Boha, který je Otcem.

Nejsvětější Maria ať nám pomáhá, abychom ve svém životě přijímali logiku lásky, která nás osvobozuje od předsudku zasloužené Boží odměny a od negativního soudu o druhých.

Nejhorší hřích je nedůvěřovat v Boží lásku

V prvním čtení nás prorok Izaiáš vybízí, abychom hledali Pána obrácením: „Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změni své smýšlení“ (*Iz 55,6-7*). To je obrácení. Říkám vám, že toto je cesta: hledat Pána. Změnit život, obrátit se... A to je pravda. Ježíš však logiku mění a postupuje podle logiky, kterou nemohl nikdo pochopit: je to logika Boží lásky. Je pravda, že máš hledat Pána a dělat všechno proto, abys jej našel, avšak důležité je, že On hledá tebe. On tě hledá. Důležitější než hledat Pána, je postřehnout, že On hledá mne.

Podobenství z dnešního evangelia (*Mt 20,1-16*) nám umožňuje chápat, že Bůh vychází, aby nás našel. Pětkrát je v tomto úryvku řeč o vycházení, o tom, jak Bůh, hospodář během dne vyšel ven, aby najal dělníky na svoji vinici. Den znamená lidský život a Bůh vychází časně zrána, dopoledne, v poledne, odpoledne a v podvečer. Vychází neúnavně. Náš Bůh neochabuje ve vycházení, aby nás hledal a ukázal nám, že nás má rád. Někdo řekne: „Ale, otče, já jsem hříšník...“ A kolikrát jsme my na tomto náměstí jako ti z podobenství, kteří nečinně stáli celý den. Stát na náměstí znamená stát ve světě, stát v hříších... „Jdi [na mou vinici]!“ – „Je už pozdě...“ – „Jdi!“. U Boha není nikdy pozdě. Nikdy. Toto je logika obrácení. On vychází ze sebe sama, aby nás hledal. Vyšel ze Sebe sama, když poslal Svého Syna, aby nás hledal. Náš Bůh se na nás ustavičně dívá. Pomysleme na otce marnotratného syna. Evangelium o něm říká, že uviděl syna, když byl ještě daleko (*srov. Lk 15,20*). Proč je však uviděl? Protože každý den a snad několikrát denně vycházel na terasu vyhlížet, zda nepřichází syn. Takové je srdce našeho Boha: neustále nás očekává. A když někdo říká: „Nalezl jsem Boha“, plete se. To vlastně On tě našel a přivedl s Sebou. On činí první krok. Neúnavně vychází... Respektuje svobodu každého člověka, ale čeká, zda Mu trochu pootevřeme dveře. A toto je na Pánu obrovské: je pokorný. Náš Bůh je pokorný. Snižuje se k tomu, že na nás čeká. Stále je tam a čeká.

Všichni jsme hříšníci a všichni se potřebujeme setkat s Pánem, je nám zapotřebí tohoto setkání, které nám dá sílu jít dál, být jednoduše lepšími. Mějme se však na pozoru, protože On přechází, On přichází a bylo by smutné, kdyby přešel my bychom nepostřehli, že přecházel. Prosme dnes o tuto milost: „Pane, ať jsem si jist, že mne očekáváš. Ano, čekáš na mě i s mými hříchy, vadami a problémy.“ Všichni je máme, všichni. On je však vždycky tam! Mám za to, že nejhorším hříchem je nechápat, že On mne neustále očekává; nedůvěřovat v tuto lásku. Je to nedůvěra v Boží lásku.

Pán, ať vám v tento pro vás radostný den udělí tuto milost. I mně, všem. Milost být si jistí, že On je vždycky přede dveřmi a čeká, až trošičku pootevřu, aby vstoupil. Nemít strach. Když otec spatřil marnotratného syna, sestoupil z terasy a šel synovi vstříc. Ačkoli byl stár, přiběhl, a evangelium praví, že ještě než syn řekl: „Otče zhřešil jsem...“, otec jej objal a políbil (*srov. Lk 15,20-21*). Toto nás čeká, pokud trošičku otevřeme dveře: Otcovo objetí.

O pravé a nepravé duchovní útěše

Vatikán. Prosme Pána, aby nás naučil „tíhnout k vykoupení“ – kázal dnes papež František při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Podnět si přitom vzal z prvního liturgického čtení z knihy Ezdrášovy (*Ezd 1,1-6*), popisující vysvobození izraelského lidu z exilu.

„Pán navštívil svůj lid a přivedl zpět do Jeruzaléma,“ řekl papež a zaměřil se na slovo „navštívení“, které má v dějinách spásy velký význam, protože „každé vysvobození, každý vykupitelský Boží čin je navštívením“.

„Když nás navštěvuje Pán, dává nám radost, tedy uvádí nás do stavu útěchy. To je to »žnout budou s jásotem« (Žl 126,6). Ano, seli v slzách, ale nyní je Pán utěšuje a dává jim tuto duchovní útěchu. To nás učí celá Bible.“

„Je třeba - povzbuzoval dále papež – aby každý z nás očekával Boží navštívení. Jsou chvíle slabší a silnější, avšak Pán nám umožňuje vnímat Svoji přítomnost stále: duchovní útěchou, tím že nás naplňuje radostí.

A na tuto událost je třeba čekat s tou nejskromnější ctností, kterou je naděje. Ta je vždy nepatrná, často jako uhlíky v popelu. Takto křesťan „tíhne k setkání s Bohem, k útěše, kterou setkání s Pánem poskytuje. Pokud křesťana toto setkání netáhne, dodal Svatý otec, je uzavřen, dán do jakéhosi skladiště života a neví, co si počít.“

Papež pak poukázal na nezbytnost „rozpoznávání útěchy, protože existují falešní proroci, kteří předstírají, že utěšují, ale oklamávají nás. Utěcha není radost, kterou lze zakoupit.“

„Utěcha od Pána se dotýká nitra, podněcuje tě a rozmnožuje lásku, víru a naději; vede tě také k pláči nad vlastními hříchy a také nad Ježíšovým utrpením. Přitahuje tvou duši k nebeským věcem, k Božím věcem a také jí dává pokoj v Pánu. Toto je pravá útěcha. Není to zábava, ačkoli dobrá zábava není špatnost a potřebujeme ji. Avšak útěcha tě uchvacuje, dává ti vnímat a rozpoznat Boží přítomnost – toto je Pán.“

„Pánu, který přechází, aby nás navštívil, pomohl nám jít dál, doufat a nést kříž, je třeba děkovat modlitbou,“ pokračoval papež František.

„Je pravda, že ani silná útěcha si svoji sílu neuchová – trvá chvíli – ale zanechává stopy. A tyto stopy je třeba uchovávat v paměti. Uchovávat jako si lid pamatoval vysvobození: vrátili jsme se do Jeruzaléma, protože nás Bůh odtamtud vysvobodil. Očekávat útěchu, rozpoznávat útěchu a uchovávat její památku. A když ta silná chvíle přejde, co zůstane? Pokoj. A pokoj je posledním stupněm útěchy.“

Důvěrnost s Pánem osvobozuje

Vatikán. „»Ti kdo slyší a plní Boží slovo« – jsou pro Ježíše rodinou, rodinou mnohem širší než je ta, ve které člověk přichází na svět“. Tímto postřehem zahájil Svatý otec František svoji homilii na dnešní evangelium (*Lk 8,19-21*), jež líčí setkání Ježíše s jeho příbuznými. Samotný Pán zde nazývá matkou, bratrem a sestrou ty, kdo jsou okolo a naslouchají jeho kázání.

„Přivádí nás to k zamyšlení nad pojmem familiárnosti (důvěrnosti, nenucenosti) ve vztahu s Bohem a s Ježíšem - konstatoval papež. Tento pojem vyjadřuje víc než být učedníky či přáteli, není výrazem formálnosti, vychovanosti a tím méně diplomatickosti. Co tedy znamená toto slovo, které duchovní otcové v církvi hodně používali a vštěpovali?“

„Znamená to především vstoupit do Ježíšova domu, vejít do jeho atmosféry a prožívat ji. Žít tam, rozjímat a být tam svobodní. Děti jsou totiž svobodné. Ti kdo jsou doma u Pána, jsou svobodní. Ti kdo mají k Pánu důvěrný vztah, jsou nenucení. Ti ostatní, jak říká Bible, jsou »děťmi otrokyně« -řekněme to tak. Jsou to křesťané, kteří nemají odvahu se sblížit, nemají odvahu k nenucenosti ve vztahu k Pánu a stále si od Něho zachovávají odstup.“

Tato důvěrnost vůči Ježíši, jak učí velcí svatí – pokračoval papež – označuje také přebývání s Ním, naslouchání Jeho slovu, snaha jej uskutečňovat a mluvit s Ním. A to je modlitba, zdůraznil dále:

„Modlitba, která se uskutečňuje i na ulici: »Pane, co si o tom myslíš?« Toto je důvěrnost. Neustálá. Svatí ji měli. Svatá Terezie krásně řekla, že nacházela Pána všude, i mezi hrnci v kuchyni. Toto je familiárnost ve vztahu s Pánem.“

Nenuceností je nakonec přebývání v Ježíšově přítomnosti, jak nám On sám radí při Poslední večeři anebo jako na začátku evangelia, když Jan Křtitel ukazuje na Ježíše a říká: »Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa«. Ondřej a Jan šli za Ježíšem a ten den zůstali u něho. „Toto je tedy familiárnost - podotkl papež - nikoli být takzvané dobrými křesťany, kteří si zachovávají od Ježíše odstup a říkají: »Ty tam a já tady.«“

„Dejme průchod této důvěrnosti ve vztahu s Pánem. Jako křesťan, kterého trápí problémy a cestou v autobuse či metru promlouvá ve svém nitru k Pánu anebo alespoň ví, že Pán jej vidí a je mu nablízku. Toto znamená familiárnost, blízkost, cítit se Ježíšovou rodinou. Prosme o tuto milost pro nás všechny, abychom chápali co znamená důvěrnost s Pánem. Kéž nám tuto milost daruje Pán.“

Generální audience

27.9.2017

O nepřátelích naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Hovoříme o naději, ale dnes bych se spolu s vámi chtěl zamyslet nad nepřáteli naděje. Také naděje totiž, jako každé dobro na tomto světě, má svoje nepřátele.

A přišla mi na mysl antická báje o Pandořině skříňce. Její otevření rozpoutá v dějinách světa spoustu pohrom. Málokdo si však připomíná poslední část tohoto příběhu, který vyústí zábleskem světla. Po všech bédách, které z oné skříňky vzešly, zůstal na jejím dně jako hráz proti všem zlům, jeden malý dar. Pandora, žena, která tuto skříňku opatrovala, jej objeví až naposled. Řekové jej nazývali *elpis*, což znamená naděje.

Tato báje nám vypráví, proč je pro lidstvo tak důležitá naděje. Není pravda, že „dokud dýchám, doufám“, jak se říká. Pokud vůbec, tak je tomu naopak: naděje nese život, chrání jej, opatruje a umožňuje jeho růst. Kdyby lidé nepěstovali naději a

neměli v této ctnosti oporu, nikdy by nevyšli z jeskyní a nezanechali by v dějinách světa stopy. Je tím nejvíce božským, co v lidském srdci existuje.

Francouzský básník – Charles Péguy – nám zanechal překrásné texty o naději (srov. *Brána k tajemství druhé ctnosti*). Říká poeticky, že Bůh nezasne ani tak nad vírou lidských bytostí, ba ani nad jejich dobročinnou láskou. Úžas a pohnutí v Něm však vzbuzuje jejich naděje: „Že totiž ony ubohé děti – píše Péguy – vidí, co se děje, ale věří, že zítra bude lépe.“ Básník poukazuje na tváře spousty lidí putujících tímto světem – venkovanů, chudých dělníků a migrantů hledajících lepší budoucnost – houževnatě zápasících s hořkostmi svízelného dneška, plného zkoušek, avšak nadchnutých důvěrou, že jejich děti dojdou spravedlivějšího a poklidnějšího života. Zápasili o děti, zápasili o naději...

Naděje je pobídkou v srdci těch, kdo opouštějí svůj domov, zemi, někdy i rodinu a příbuzné - mám na mysli migranty - aby hledali lepší a důstojnější život pro sebe a své drahé. A je také pobídkou v srdci těch, kdo je přijímají s přáním setkat se, poznat a vést dialog. Naděje je pobídkou ke „sdílené cestě“, protože se vždycky cestuje ve dvou. Jednak ti, kdo přicházejí do našich zemí, a jednak my, kteří jdeme vstříc jejich srdcím, abychom jim porozuměli, pochopili jejich kulturu a jejich jazyk. Je to cesta ve dvou, ale nelze se na ni vydat bez naděje. Naděje je pobídkou ke sdílení životní cesty, jak připomíná kampaň Charity, kterou dnes zahajujeme. Bratři, nemějme strach sdílet tuto cestu! Nemějme strach! Nemějme strach sdílet naději!

Naděje není ctnost pro lidi s plným žaludkem. To je také důvod, proč *chudí jsou primárními nositeli naděje*. A v tomto smyslu můžeme říci, že chudí - i žebráci - jsou protagonisté Dějin. Bůh je potřeboval, aby mohl přijít na svět. Potřeboval Josefa a Marii, betlémské pastevce. O první Vánoční noci svět spal, uveleben ve spoustě jistot, kterých dosáhl. Pokorní však ve skrytu připravovali revoluci dobroty. Trpěli nouzí ve všem, někteří na hranici přežití, ale oplývali tím nejcennějším dobrem, které na světě existuje, tedy vůlí ke změně.

Někdy je neštěstím mít v životě všecko. Pomyslete na mladíka, kterému nebyla vštípena ctnost očekávání a trpělivosti a který se nemusel kvůli ničemu namáhat, udělal zázračnou kariéru a ve dvaceti letech už „ví, jak to ve světě chodí“; nad takovým byl vynesena ten nejhorší rozsudek, totiž netoužit po ničem. Toto je ten nejhorší rozsudek: zavřít dveře touhám a snům. Vypadá mladě, ale na jeho srdce se snesl podzim. Je to podzimní mládež.

Prázdnota v duši je nejhorší překážkou naděje. Je to riziko, o kterém nikdo nemůže říci, že se jej netýká, protože pokušení proti naději, může dolehnout i na ty, kdo se ubírají cestou křesťanského života. Starověcí mniši poukázali na tohoto nejhoršího nepřítele horlivosti. Říkali mu „polední démon“, který opotřebovává životní nadšení právě tehdy, kdy je slunce nejvýše. Toto pokušení nás zaskakuje tehdy, kdy jej nejméně očekáváme, dny se stanou monotónními a nudnými a zdá se, že žádná hodnota si nezaslouží námahu. Tento postoj se nazývá *omrzlost*, která nahlodává život zevnitř a nakonec z něho ponechá jen prázdnou skořápku.

Když k tomu dojde, křesťan ví, že je proti tomu třeba se postavit a nikdy pasivně nepřijímat. Bůh nás stvořil k radosti a štěstí a nikoli k lebedění si v melancholii. Proto je zapotřebí střežit vlastní srdce, odporovat pokušení ke sklíčenosti, které jistě nepochází od Boha. A tam, kde naše síly ochabnou, a boj proti skleslosti se stane obzvláště zavlým, můžeme se vždycky utéci k Ježíšovu jménu. Můžeme opakovat

onu jednoduchou modlitbu, kterou nacházíme také v evangeliích a která je stěžejní v mnoha tradicích křesťanské spirituality: „Pane Ježíši Kriste, Synu živého Boha, smiluj se nade mnou hříšným!“. Krásná modlitba. „Pane Ježíši Kriste, Synu živého Boha, smiluj se nade mnou hříšným!“ Toto je modlitba naděje, protože se obracím k tomu, který může otevřít dveře dokořán, vyřešit problém a umožnit mi vzhlížet k horizontu naděje.

Bratři a sestry, nejsme sami, kdo bojujeme proti beznaději. Pokud Ježíš přemohl svět, je schopen přemoci v nás všechno, co odporuje dobru. Je-li Bůh s námi, nikdo nám nezczizí ctnost, kterou k životu potřebujeme absolutně. Nikdo nám naději neukradne. Jděme dál!

Kázání z Domu sv. Marty

28.9.2017

Svatý otec: Výčitky svědomí jsou předzvěstí spásy

Vatikán. Nebát se říci pravdu o svém životě, vzít na vědomí svoje hříchy a vyznat je Pánu – kázal papež František při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Rozjímal o dnešním evangeliu (Lk 9,7-9), které vypráví o zvědavosti Heroda, jenž si přál spatřit Ježíše, o němž se povídalo, že je prorok, Eliáš či vzkříšený Jan Křtitel.

„Herodes nevěděl, co si myslet – podotkl papež v úvodu – něco ve svém nitru pocítil, ale nebyla to zvědavost, ale spíše výčitka v duši - v srdci – kterou se snažil utiřit. Chtěl uvidět zázraky, které Kristus činil, ale Ježíš mu žádné divadlo nezahrál a tak jej odevzdal zpět Pilátovi. A Ježíš zaplatil, smrtí. Herodes tedy jeden zločin zakryl druhým, výčitku svědomí opatřil dalším zločinem jako někdo, kdo zabíjí ze strachu. Výčitka totiž není pouhá vzpomínka, nýbrž rána,“ pokračoval Svätý otec.

„Když se ve svém životě dopustíme špatností, vznikne bolavá rána. Je to však vnitřní zranění, které není vidět. Ani já je nevidím, protože si na něj zvykám a pak si vezmu anestetika. Někdo se pokoušejí jej nalíčit, avšak zranění je vnitřní. A když tato rána zabolí, pocítíme výčitku. Jsem si nejenom vědom špatnosti, kterou jsem spáchal, ale vnímám ji. Cítím ji v srdci, cítím ji na těle, na duši, cítím ji v životě. Odtud pak přichází pokušení zakrýt ji, aby nebyla vnímána.“

„Je to tedy milost cítit, že nás svědomí obviňuje a něco nám říká, pokračoval papež. Nikdo z nás není svätý a všichni jsme nakloněni vidět hříchy druhých, nikoli ty svoje. Nanejvýš tak možná soucítíme s těmi, kteří trpí válkou nebo kvůli diktátorům, kteří likvidují lidi.“

„Tuto ránu musíme – dovoľte mi to slovo – pokřtít, tedy pojmenovat. Kde tě bolí?- »Ale jak ji mám objevit?« Především se modli: »Pane, smiluj se nade mnou hříšným.« Pán tvoji modlitbu vyslyší. Potom zpytuj svůj život. »A pokud nevidím, kde a co bolí, odkud bolest přichází a co je příznakem, co udělám?« – Požádej někoho, aby ti ji pomohl objevit, rána se ukázala a potom ji pojmenuj. Mám tuto výčitku, protože jsem se dopustil toho a toho, konkrétně. Tato konkrétnost je pravá pokora před Bohem a Bůh je pohnut touto konkrétností.“

„Je to konkrétnost, která je vlastní dětem ve zpovědnici – řekl dále papež. Konkrétně říci to, co jsem učinil, aby vyšla najevo pravda. Toto uzdravuje.“

„Osvojit si toto umění, moudrost obviňovat sebe sama. Obviňuji sám sebe, cítím bolest zranění a dělám vše proto, abych věděl odkud tento příznak přichází, a potom se sám obviním. Nebát se výčitek svědomí. Ty jsou totiž příznakem spásy. Obávat se spíše jejich zastírání, utlání a schovávání. Zřetelně jim přisvědčit. A tak nás Pán uzdraví.“

„Pán ať nám dá milost odvahy obviňovat sebe, abychom se vydali cestou odpuštění,“ končil papež František ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Kázání z Domu sv. Marty

29.9.2017

Pán vyslal anděle jako průvodce na našich životních cestách

Vatikán. Lidé a andělé mají totéž povolání – spolupracovat na záměru Boží spásy, stojí v dnešní vstupní modlitbě ze svátku sv. archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela, kterou papež dále rozvinul při ranním kázání v Domě svaté Marty. Ve svém povolání jsme takřikajíc „bratři“, zdůraznil. Andělé stojí před Pánem, aby mu sloužili, chválili jej a nazírali slávu jeho tváře. Andělé jsou totiž velikáni kontemplace – nazírají Pána; slouží a nazírají. Pán je ale také vysílá, aby nás provázeli na cestách života.

Zejména Michael, Gabriel a Rafael zaujímají důležitou roli na naší cestě spásy, vysvětloval Svatý otec. Velikán Michael rozpoutává válku s ďáblem, velikým drakem, starým hadem, který škodí našim životům a svádí veškerou obydlenu zemi tak, jako svedl naši matku Evu přesvědčivými argumenty, aby nás pak – po našem pádu – obviňoval před Bohem.

„Jen to ovoce sněž! Prospěje ti to, hodně toho poznáš...Takto, jako had, začíná vábit a svádět...A když podlehneme, obžalovává nás před Bohem slovy: To je hříšník, je můj! Ono „je můj“ je to nejvlastnější ďáblovlo slovo. Nejprve nás přemůže svými svody a pak nás před Bohem viní: Patří mi, beru si ho s sebou. Michael se s ním dává do boje, jak ho o to požádal Pán. Také nám, kteří svým životem putujeme k nebi, Michael pomáhá v tomto zápasu, abychom nepodlehli svodům.“

Obranný boj, který Michael vykonává pro nás a pro celou církev, se liší od Gabrielovy role. Tento druhý archanděl přináší dobré zprávy, připomenul papež. Přinesl zprávu o spáse Marii, Zachariášovi, Josefovi. Rovněž Gabriel s námi zůstává, ujistil Svatý otec. Pomáhá nám na cestě, když zapomínáme na Boží radostnou zvěst o tom, že Ježíš přišel za námi, aby nás spasil. Třetím andělem, kterého dnes oslavujeme, je Rafael, který s námi také kráčí, pokračoval papež. Měli bychom jej žádat, aby nás chránil před pokušením zmýlených kroků, vyzval dále. V závěru dnešní homilie papež František učil, jak se jednoduše modlit k našim druhům v Boží službě a průvodcům na cestě životem:

„Michaeli, pomoz nám v boji. Každý ví, s čím má dnes ve svém životě zápasit. Každý z nás ví, kde se svádí hlavní boj – ten, který může ohrozit spásu. Pomoz nám. Gabrieli, přinášej nám zprávy, přines nám radostnou zvěst o spáse, o Ježíši, který je s námi a spasil nás, dodávej nám naději. Rafaeli, vezmi nás za ruku a pomoz nám v chůzi, abychom si nespletli cestu a nezůstali stát. Ať stále kráčíme za tvé pomoci.“